



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **D. Ch.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2014, č. j. 3921/DS/2014, JID 120236/2014/KUUK/Ne, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 12. 2015, čj. 75 A 21/2014 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl shledán vinným z toho, že na silnici v úseku omezeném na 90 km/h řídil motorové vozidlo rychlostí 122 km/h. Žalobce tedy porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž spáchal přestupek podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) v návaznosti na ustanovení § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení.

[2] Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojl správní žalobou, ve které namítl, že správní orgány se vůbec nevěnovaly přezkumu

správnosti měření, ač tak jsou povinny učinit z úřední povinnosti. Rychloměr je možné užít jen za dodržení podmínek v návodu k obsluze. Správní orgán přitom neprokazoval, ani netvrdil, že by zjišťoval, zda úhel odklonu radarového svazku od osy měřeného vozidla byl 22 stupňů, zda měřící vozidlo bylo ustaveno rovnoběžně s měřeným, zda bylo ustaveno vodorovně, zda nedošlo či nemohlo dojít k reflexi, změření jiného vozidla. Přitom žalobce během správního řízení konkrétně argumentoval, že při měření nebyl dodržen úhel měření a na podporu svého tvrzení navrhl vyslechnout policisty, kteří měřící zařízení obsluhovali. Žalovaný tuto argumentaci nevyvrátil.

[3] Krajský soud žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil. Soud uvedl, že se žalobci podařilo konkrétními tvrzeními ve správním řízení zpochybnit dosavadní skutková zjištění a bylo na správních orgánech, aby je v dalším řízení potvrdily nebo vyvrátily, což však neučinily. Závěry správního orgánu I. stupně nemají oporu ve spise, neboť není zřejmé, z čeho dovedl, že měření by nebylo provedeno v případě nevyhovujících podmínek (což dle judikatury není notorieta). Žalovaný se nepokusil vyslechnout Mgr. Š., aby zjistil, zda skutečně odborný posudek vyhotovil a jaké podklady měl Mgr. Š. k dispozici a zda z nich mohl vyvodit relevantní závěry. V těchto skutečnostech spatřoval soud zásadní pochybení správních orgánů, neboť neučinily vše nezbytné tak, aby byl dle ustanovení § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Soud nicméně uvedl, že nemá za to, že je nutno vyhovět všem důkazním návrhům žalobce či osobně slyšet Mgr. Š., avšak je nutno dokazování doplnit, například o odborné vyjádření výrobce měřícího zařízení, zda toto zařízení disponuje automatickou funkcí, která nedovoluje zhotovení snímku za nevyhovujících podmínek.

II. Kasační stížnost žalovaného a vyjádření žalobce

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. S posudkem se řádně vypořádal. Nezpochybnuje odborné kvality jeho autora, ale nepovažoval ho za listinný důkaz, neboť neobsahoval nezbytné náležitosti – v posudku byl rozpor v tom, že dle úvodní strany byl zadavatelem žalobce, dále však bylo v posudku uvedeno, že zadavatelem je advokát. Žalobce však dle seznamu České advokátní komory advokátem není. Zjištění uvedená v posudku navíc nijak nezpochybňovala zjištění policistů. Dále stěžovatel upozorňuje, že policisté, kteří měřili, byli proškolení profesionálové. Ohledně názoru krajského soudu, že je třeba doplnit dokazování o odborné vyjádření, zda měřící zařízení disponuje automatickou funkcí zabráňující zhotovení snímku za nevyhovujících podmínek, stěžovatel odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2014, čj. 10 As 16/2014 - 25 a ze dne 20. 11. 2014, čj. 2 As 145/2014 - 57. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl stížnost zamítnout. Žalobce má za to, že odborným posudkem zpochybnil klíčový důkaz žalovaného. Takovéto zpochybnění nelze odmítnout z formálních důvodů, jak to učinil správní orgán. Mylný předpoklad, že pokud by bylo měřeno v rozporu s návodem k obsluze, fotografie by vůbec nevznikla, je dle judikatury nutné prokázat. Této povinnosti správní orgány nedostály. Nedostály tak zásadě materiální pravdy, a proto krajský soud správně napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost je projednatelná. Není však důvodná.

[7] Žalobce svým návrhem na důkaz v podobě „odborného posudku“ ve správním řízení zpochybnoval spolehlivost shromážděných důkazů. Stěžejním důkazem byl záznam z měření

radarovým rychloměrem. Žalobce „posudkem“ v podstatě zpochybňoval správnost výsledků měření rychlosti vozidla tím, že nelze ověřit, že rychloměr měl nastaven správný úhel měření. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že „posudek“ nebyl ve skutečnosti ničím jiným než tvrzením žalobce o průběhu skutkového děje a o tom, jak byl skutkový děj zaznamenán policií a vyhodnoceny jeho rozhodné parametry (rychlost vozidla žalobce). Jeho formální nedostatky, na které stěžovatel upozorňuje v kasační stížnosti, proto nejsou relevantní. Svoji argumentaci žalobce založil na tom, že úhel, který svírá měřicí radarový paprsek s osou jízdy měřeného vozidla, by mohl mít vliv na výsledek měření. Ostatně jistě i proto je v návodech k obsluze měření určeno, že měřit je třeba jen v určitém rozsahu uvedených úhlů, aby bylo možno výsledek měření považovat za spolehlivý, neboť s účinky tímto způsobem vyvolaného zkreslení výsledku měření je nutno počítat a příslušným nastavením přístroje je eliminovat. Tento úhel přitom nelze ověřit, což vrhá stín pochybností na naměřené údaje.

[8] Nejvyšší správní soud na tomto místě nehodlá žádným způsobem spekulovat, zda tvrzení žalobce v „posudku“ se zakládají na pravdě ohledně přesné polohy měřeného a měřícího vozidla v časovém intervalu, v němž proběhlo měření, a na fyzikálně korektních úvahách, anebo nikoli. Správní orgány se tedy ve správním řízení musí těmito tvrzeními zabývat hlouběji, a to případně i za pomoci odborného vyjádření (například výrobce rychloměru) či znalce. V první řadě je vhodné ujasnit, z jakých skutkových předpokladů tvrzení účastníka vycházejí a jak tyto skutkové předpoklady lze ověřit. Dále je nutno uvážit, zda ze skutkových předpokladů jsou činěny racionální závěry, zde tedy závěry „posudku“ jsou fyzikálně korektní. Konečně je třeba usoudit, zda tyto závěry nějakým způsobem mění či zpochybňují skutkové závěry, k nimž dospěl správní orgán.

[9] Uvedeným způsobem však správní orgány nepostupovaly. K tvrzením žalobce obsaženým v „posudku“ pouze uvedly, že nijak nezpochybňují zjištění policistů. Z výše uvedeného je přitom zřejmé, že pokud by byla pravdivá, mohla mít vliv na správnost výsledků měření. Ani poukaz že by zásadně radar neměl měřit jinak než korektně a že konkrétní důvody pro pochyby o korektnosti měření z podkladů ve správním řízení neplynou, argumenty žalobce nevyvrací. K takovému závěru by bylo třeba konkrétních argumentů či důkazů, proč je povaha rychloměru taková, že jediné správně nastaven vůbec měření provede, zatímco jakékoli nesprávné nastavení vede samo o sobě k tomu, že se měření neprovede (k tomu, že takovouto vlastnost rychloměru nelze považovat za notorietu, viz rozsudek ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013 - 37, bod 30, nebo rozsudek ze dne 24. 9. 2014, čj. 6 As 187/2014 - 60; oproti tomu srov. např. rozsudek ze dne 16. 1. 2013, čj. 3 As 82/2012 - 27, v němž bylo východisko, že při nedodržení podmínek ke změření rychlosti vůbec nedojde, podloženo odborným vyjádřením společnosti ATS-TELCOM PRAHA a. s., a tudíž Nejvyšším správním soudem aprobevováno).

[10] Odkazy stěžovatele na rozsudky čj. 10 As 16/2014 - 25 a čj. 2 As 145/2014 - 57 nejsou na nynější věc přílehlavé. V prvně uvedené věci stěžovatel nezpochybňoval způsob měření, ale vůbec funkčnost měřícího zařízení (jeho správnou kalibraci, viz bod 17 rozsudku). O otázce způsobu měření a zásadě „je-li špatně měřeno, měření se neprovede“ rozsudek neříká nic. V druhém rozhodnutí se soud zase zabýval námitkou zpochybňující identitu pachatele přestupku, nikoliv způsob měření. Jádro kasační stížnosti spočívalo v tom, že po změření rychlosti se řidič se spolujezdcem vyměnili (viz bod 24 rozsudku).

[11] Správní orgány tedy zatížily správní řízení vadou, neboť skutkový stav, který vzaly za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech a vyžaduje zásadní doplnění. Krajský soud proto správně napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil.

[12] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že výše uvedeným nijak nepředjímá, zda předmětný „odborný posudek“ skutečně potvrzuje tvrzení žalobce a vyvrací závěry stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce ve věci úspěch měl, a proto mu vůči stěžovateli náleží právo na náhradu nákladů řízení. Náklady spočívají v odměně advokáta žalobce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) dle § 7, § 9 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) činí 3.100 Kč. Náklady řízení dále tvoří paušální částka náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Celkové náklady řízení včetně daně z přidané hodnoty tak činí 3.400 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani. Celkem tedy žalobci náleží náhrada nákladů řízení před správními soudy ve výši 4.114 Kč. Stěžovatel je povinen uhradit žalobci uvedenou částku na náhradě nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2016

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu